

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 30 września 2022 r.

Poz. 6037

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE IFIII.4131.1.62.2022 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 28 września 2022 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* (Dz. U. z 2022 r. poz. 559, 583, 1005, 1079 i 1561) i art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (Dz. U. z 2022 r. poz. 503 i 1846)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XLIII/571/22 Rady Gminy Jasienica z dnia 26 sierpnia 2022 r. *w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Jasienica dla sołectwa Świętoszówka* (Dz. Urz. Woj. Śl. z 2022 r., poz. 5435) **w części zawartej w § 3 ust. 1 pkt 12 lit. d.**

Uzasadnienie

W myśl art. 85 i 86 *ustawy o samorządzie gminnym*, wojewoda sprawuje nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem. Zgodnie z art. 91 wskazanej ustawy, uchwała gminy, która jest sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w drodze rozstrzygnięcia nadzorczego.

W dniu 26 sierpnia 2022 r. Rada Gminy Jasienica podjęła uchwałę Nr XLIII/571/22 *w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Jasienica dla sołectwa Świętoszówka*.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* w dniu 30 sierpnia 2022 r. Rada Gminy Jasienica przekazała organowi nadzoru uchwałę z dnia 26 sierpnia 2022 Nr XLIII/571/22, a w dniu 5 września 2022 r. Wojewoda otrzymał dokumentację prac planistycznych, celem dokonania oceny zgodności tej uchwały z prawem.

W dniu 16 września 2022 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

Pismem z dnia 21 września 2022 r. Gmina Jasienica złożyła wyjaśnienia w zakresie zarzutów wskazanych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania nadzorczego.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, organ nadzoru stwierdził, że uchwała Nr LIII/526/22 została podjęta z istotnym naruszeniem przepisów prawa w następującym zakresie.

W przedmiotowej uchwale w § 3 ust. 1 pkt 12 lit. a-d wskazano, że przez zabudowę istniejącą na obszarze planu należy rozumieć nie tylko *zabudowę o przeznaczeniu i gabarytach istniejących na obszarze planu na dzień wejścia w życie planu, za wyjątkiem obiektów powstałych niezgodnie z przepisami prawa; zabudowę dopuszczoną ostateczną decyzją o pozwoleniu na budowę obowiązującą na obszarze planu na dzień wejścia w życie planu; zabudowę dopuszczoną przed dniem wejścia w życie planu na podstawie zgłoszenia budowy lub wykonywania robót budowlanych ale również zabudowę dopuszczoną ostateczną decyzją o pozwoleniu wodno-prawnym, obowiązującą na obszarze planu na dzień wejścia w życie planu.*

Z analizy uchwały wynika, że wyłącznie w § 5 ust. 10 pkt 1-8 posłużono się pojęciem istniejącej zabudowy i wprowadzono ustalenia dla niej, w tym: warunki na jakich możliwa jest rozbudowa, przebudowa i nadbudowa, roboty termomodernizacyjne, roboty budowlane związane z utrzymaniem sposobu użytkowania

niezgodnego z ustaleniami planu, a także odbudowa budynków zniszczonych w wyniku klęski żywiołowej lub nieszczęśliwego wypadku.

Wymienione regulacje dotyczące istniejącej zabudowy wprowadzone w miejscowym planie są niezrozumiałe w kontekście wprowadzonej w § 3 ust. 1 pkt 12 lit. d definicji *zabudowy istniejącej*, odwołującej się do ostatecznej decyzji o pozwoleniu wodnoprawnym, bowiem żadne z ustaleń zawartych w § 5 ust. 10 pkt 1-8 nie koresponduje z definicją uznającą za istniejącą *zabudowę dopuszczoną ostateczną decyzją o pozwoleniu wodno-prawnym, obowiązującą na obszarze planu na dzień wejścia w życie planu*.

Wskazać w tym miejscu należy, że występujące w obrocie prawnym na obszarze miejscowego planu pozwolenia wodnoprawne nie przesądzają o konieczności uwzględnienia ich w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, wręcz przeciwnie, to pozwolenia wodnoprawne nie mogą naruszać ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, na co wskazuje art. 396 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – *Prawo wodne* (t.j. Dz. U. z 2021r., poz. 2233), a zatem wprowadzanie kwestionowanej regulacji dotyczącej ostatecznej decyzji o pozwoleniu wodnoprawnym należy uznać za nieusprawiedliwione. Dodatkowo, takie zapisy budzą podejrzenie co do intencji uchwałodawcy, który przedmiotową regulacją mógłby usankcjonować inwestycje, które jeszcze nie uzyskały ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę, a której wydanie uzależnione jest od uzyskania pozwolenia wodnoprawnego. Ustalając przepisy szczególne dla zabudowy jeszcze nie zrealizowanej, dla której dopiero uzyskano pozwolenie wodnoprawne naruszono art. 15 ust. 2 pkt 1 *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym*, z którego wynika obowiązek określenia w planie miejscowym jednoznacznych zasad kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu. Poprzez zaliczenie potencjalnych inwestycji dopuszczonych ostateczną decyzją o pozwoleniu wodnoprawnym, które nie uzyskały jednak jeszcze pozwolenia na budowę, do zabudowy istniejącej, doprowadzono bowiem do niepewności co do istniejących reguł zagospodarowania.

Opisane powyżej zapisy przedmiotowej uchwały naruszają również § 6 oraz § 25 w związku z § 143 Zasad techniki prawodawczej, stanowiących załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie Zasad techniki prawodawczej (Dz. U. z 2016 r., poz. 283), które nakazują aby przepisy redagowane były dokładnie, i w ten sposób, by intencje prawodawcy wyrażone były w sposób zrozumiały dla adresatów. Tym samym, wyeliminowanie § 3 ust. 1 pkt 12 lit. d uchwały, było bezwzględnie konieczne, gdyż wskazana w nim regulacja narusza zasady techniki prawodawczej.

Gmina w złożonych, w odpowiedzi na zawiadomienie, wyjaśnieniach przyznała, że zapisy badanej uchwały, odnoszące się do regulacji związanych z istniejącą zabudową zawarte w § 5 ust. 10 pkt 1-8 istotnie nie zawierają odniesienia do sposobu postępowania z ostatecznymi pozwoleniami wodnoprawnymi, jakie mogą obowiązywać w obszarze objętym planem. Dalej stwierdziła, że organ nadzoru słusznie uznał, że zapis § 3 ust. 1 pkt 12 lit. d nie ma zastosowania w odniesieniu do pozostałych ustaleń planu i nie powinien się znaleźć w projekcie miejscowego planu. W związku z powyższym, wniesiono o uchylenie przepisu § 3 ust. 1 pkt 12 lit. d w uchwale Nr XLIII/571/22 Rady Gminy Jasienica z dnia 26 sierpnia 2022 r. w sprawie *miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Jasienica dla sołectwa Świętoszówka*.

Podsumowując należy zaznaczyć, że przepisy art. 28 *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* jednoznacznie wskazują, iż istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały gminy w całości lub w części. O zakresie rozstrzygnięcia decyduje natomiast fakt, czy stwierdzone naruszenie prawa będzie miało wpływ na całą uchwałę, czy będzie dotyczyło jedynie pojedynczych przepisów niezgodnych z aktami prawa hierarchicznie wyższymi, które to jednak naruszenia nie będą rzutować na całą uchwałę.

Po wyeliminowaniu części ustaleń przedmiotowego planu, uchwała Rady Gminy Jasienica Nr XLIII/571/22 z 26 sierpnia 2022 r. w sprawie *miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Jasienica dla sołectwa Świętoszówka*, może funkcjonować w obrocie prawnym, a zatem, stwierdzenie nieważności uchwały jedynie w części określonej w sentencji rozstrzygnięcia nadzorczego, jest uzasadnione.

Stosownie do przepisu art. 92 ust. 1 *ustawy o samorządzie gminnym* stwierdzenie nieważności uchwały wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa z dniem doręczenia Radzie Gminy Jasienica rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach. Skargę wnosi się za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia Radzie Gminy Jasienica.

z up. Wojewody Śląskiego
Zastępca Dyrektora Wydziału Infrastruktury

Aleksandra Kroczek

Pouczenie o możliwości wniesienia skargi w formie elektronicznej

1. Skargę na rozstrzygnięcie nadzorcze można wnieść w formie elektronicznej lub papierowej.
2. Skarga przekazana w formie dokumentu elektronicznego powinna zawierać wszystkie wymogi pisma sporządzonego w postaci papierowej.
3. Skarga wnoszona w formie dokumentu elektronicznego, powinna ponadto zawierać adres elektroniczny oraz zostać podpisana przez stronę lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.
4. Jeżeli skarga nie zawiera adresu elektronicznego przyjmuje się, że właściwym jest adres elektroniczny, z którego nadano pismo wniesione w formie dokumentu elektronicznego.
5. Do skargi wniesionej w formie dokumentu elektronicznego nie dołącza się jej odpisów.
6. Do skargi należy dołączyć pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wierzytelny odpis pełnomocnictwa.